

USNESENÍ

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátu složeném z předsedy Mgr. Radovana Havelce a soudců JUDr. Jaroslava Vlašína a JUDr. Tomáše Rychlého v právní věci žalobce **B. I.**, zastoupeného JUDr. Irenou Strakovou, advokátkou se sídlem Praha 2, Karlovo náměstí 287/18, proti žalovanému **Ministerstvu vnitra**, se sídlem Praha 7, Nad Štolou 3, v řízení o kasační stížnosti žalobce proti usnesení Krajského soudu v Praze ze dne 3. 1. 2020, č. j. 45 Az 32/2019-21,

t a k t o :

- I. Kasační stížnost **se odmítá**.
- II. Žádný z účastníků **n e m á** právo na náhradu nákladů řízení o kasační stížnosti.

O d ů v o d n ě n í :

[1] Žalobce podal u Krajského soudu v Praze žalobu proti rozhodnutí žalovaného ze dne 30. 10. 2019, č. j. OAM-241/ZA-ZA11-VL11-2019, jímž žalovaný rozhodl, že žádost žalobce o udělení mezinárodní ochrany je podle § 10a písm. e) zákona č. 325/1999 Sb., o azylu, ve znění pozdějších předpisů, nepřipustná, a jímž současně řízení o udělení mezinárodní ochrany podle § 25 písm. i) citovaného zákona zastavil.

[2] Krajský soud shledal, že žaloba neobsahuje žádný žalobní bod [§ 71 odst. 1 písm. d) soudního řádu správního, dále jen „s. ř. s.“], usnesením ze dne 5. 12. 2019, č. j. 45 Az 32/2019-6, proto žalobce podle § 37 odst. 5 s. ř. s. vyzval, aby tuto vadu žaloby odstranil, a to ve lhůtě 5 dnů ode dne, kdy mu bude tato výzva doručena. Krajský soud uvedl, že vada žaloby, spočívající v úplné absenci žalobních bodů, může být odstraněna pouze ve lhůtě pro podání žaloby, která v posuzované věci podle § 32 odst. 1 zákona o azylu činí patnáct dnů a počala plynout dne, kdy bylo žalobci doručeno napadené rozhodnutí. Vzhledem k tomu, že žalobci bylo napadené rozhodnutí doručeno dne 15. 11. 2019 a žaloba byla u krajského soudu podána dne 25. 11. 2019, zbývalo v den jejího podání do konce uvedené lhůty 5 dnů. Jelikož krajský soud žalobce nevyzval k odstranění uvedené vady žaloby do konce této lhůty, učinil tak s odkazem na rozsudek rozšířeného senátu Nejvyššího správního soudu ze dne 20. 3. 2018, č. j. 3 Azs 66/2017-31, dodatečně; stanovil tak žalobci dodatečnou lhůtu 5 dnů, odpovídající lhůtě, kterou by žalobce býval měl, pokud by jej soud k odstranění uvedené vady žaloby vyzval bezprostředně po jejím podání. Současně krajský soud žalobce vyzval, aby v téže lhůtě doplnil návrh výroku rozsudku, jehož se domáhá [§ 71 odst. 1 písm. f) s. ř. s.], a případně uvedl, jaké důkazy navrhuje k prokázání svých tvrzení provést [§ 71 odst. 1 písm. e) s. ř. s.]. Rovněž žalobce poučil, že pokud nebudou uvedené vady žaloby ve stanovené lhůtě odstraněny a v řízení nebude možno pro tyto nedostatky pokračovat, žaloba bude odmítnuta.

[3] Usnesením ze dne 3. 1. 2020, č. j. 45 Az 32/2019-21, krajský soud žalobu podle § 37 odst. 5 s. ř. s. odmítl. Uvedl, že usnesení č. j. 45 Az 32/2019-6, jímž byl žalobce mj. vyzván k odstranění vady, spočívající v absenci žalobních bodů, bylo právní zástupkyni žalobce doručeno dne 9. 12. 2019, poslední den lhůty pro doplnění žaloby tak připadl na 16. 12. 2019. Žalobce sice podáním datovaným ke dni 13. 12. 2019 žalobu dle výzvy soudu doplnil, toto podání však posledního dne lhůty zaslal Městskému soudu v Praze, který jej Krajskému soudu v Praze postoupil teprve dne 17. 12. 2019, tj. po uplynutí lhůty k doplnění žaloby. Žalobce tak doplnění žaloby doručil soudu místně nepřislušnému, ač o příslušnosti Krajského soudu v Praze nebylo pochyb. Krajský soud s odkazem na rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 14. 3. 2019, č. j. 8 Azs 245/2018-56, konstatoval, že doplnění žaloby podané u soudu místně nepřislušného, je včasné pouze tehdy, pokud jej tento soud před uplynutím lhůty pro doplnění žaloby předá nebo zašle soudu místně příslušnému. Krajský soud dospěl k závěru, že jelikož žaloba nebyla ve stanovené lhůtě doplněna, postrádá žalobní body, a není tudíž způsobilá věcného projednání. Nezbylo mu tak, než ji odmítnout.

[4] Proti tomuto usnesení krajského soudu podal žalobce (dále jen „stěžovatel“) kasační stížnost, neboť „z důvodu uvedených v ustanovení § 103 odst. 1 [s. ř. s.] považuje rozhodnutí Krajského soudu v Praze za nezákonné z důvodu nesprávného posouzení právní otázky.“ Zrekapituloval, že postupně podal dvě žádosti o mezinárodní ochranu, z nichž druhá byla shledána nepřipustnou napadeným rozhodnutím žalovaného. Stěžovatel namítá nesprávné posouzení otázky soudem v předcházejícím řízení a nepřezkoumatelnost rozhodnutí krajského soudu spočívající v tom, že se krajský soud *nesprávně vypořádal s námitkami uplatněnými v žalobě*, neboť pouze konstatoval nepřipustnost opakované žádosti o mezinárodní ochranu. Krajský soud tak podle stěžovatele pouze *převzal argumentaci žalovaného a bez dalšího jeho postup potvrdil*. Dále stěžovatel namítá, že v jeho případě byl dán důvod zvláštního zřetele pro udělení humanitárního azylu. Rovněž namítá, že nesouhlasí s tím, jakým způsobem krajský soud posoudil námitku, že jeho právní zástupkyně v doplnění důvodů žádosti o udělení mezinárodní ochrany uvedla, že hlavním důvodem žádosti je snaha o legalizaci žalobcova pobytu v ČR a navrhla posečkat s rozhodnutím o žádosti do doby, než Nejvyšší správní soud rozhodne o kasační stížnosti podané ve věci pobytového oprávnění žalobce. Ve vztahu k podání opakované žádosti o mezinárodní ochranu žalobce namítá, že od doby podání první žádosti u něho nastaly nové skutečnosti osobního charakteru, vzniklý stav jej činí depresivním, žalovaný ani krajský soud se však jeho celkové životní situaci dostatečně nevěnovaly a svou argumentaci postavily pouze na formálních aspektech zákona o azylu.

[5] Žalovaný ve vyjádření ke kasační stížnosti uvedl, že stěžovatel uvádí shodné námitky, které uplatnil již v žalobě, a s nimiž se krajský soud dostatečně zabýval. Navrhl, aby byla kasační stížnost zamítnuta, případně odmítnuta pro nepřijatelnost.

[6] Nejvyšší správní soud nejprve zkoumal, zda jsou ve věci splněny podmínky řízení. Dospěl přitom k závěru, že kasační stížnost je ve smyslu § 104 odst. 4 s. ř. s. nepřipustná. Podle tohoto ustanovení není kasační stížnost přípustná, *opírá-li se jen o jiné důvody, než které jsou uvedeny v § 103 nebo o důvody, které stěžovatel neuplatnil v řízení před soudem, jebož rozhodnutí má být přezkoumáno, ač tak učinit mohl*.

[7] Podle § 46 odst. 1 písm. d) s. ř. s., ve spojení s § 120 s. ř. s., *nestanoví-li tento zákon jinak, soud usnesením odmítne návrh, který je podle tohoto zákona nepřipustný*.

[8] Stěžovatel uvedl, že rozhodnutí krajského soudu napadá pro nesprávné posouzení právní otázky soudem v předcházejícím řízení a pro nepřezkoumatelnost, čímž své námitky fakticky podřadil pod kasační důvody upravené v § 103 odst. 1 písm. a) a d) s. ř. s. Jelikož však krajský soud žalobu pro vadu spočívající v absenci žalobních bodů odmítl, přichází zde z povahy věci

v úvahu pouze kasační důvod podle § 103 odst. 1 písm. e) s. ř. s., spočívající v tvrzené nezákonnosti rozhodnutí o odmítnutí návrhu (viz rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 21. 4. 2005, č. j. 3 Azs 33/2004-98, či ze dne 14. 8. 2012, č. j. 4 As 57/2012-13, citovaná rozhodnutí tohoto soudu jsou dostupná z webu www.nssoud.cz). V posuzované věci proto mohl stěžovatel kasační stížností brojit pouze proti nezákonnosti takového postupu krajského soudu. Na stěžovateli tudíž bylo, aby uplatnil konkrétní důvody, pro které podle jeho názoru nemůže obstát závěr krajského soudu, že žaloba, která u něho byla stěžovatelem podána, nebyla v otevřené lhůtě doplněna o žádný žalobní bod a byla proto meritorně neprojednatelná.

[9] Nejvyšší správní soud z obsahu kasační stížnosti zjistil, že stěžovatel žádnou námitku mířící do závěru, který krajský soud vedl k odmítnutí žaloby, neuplatnil. Nejenže stěžovatel uplatněné kasační důvody formálně podřadil pod § 103 odst. 1 písm. a) a d) s. ř. s. (byť tato ustanovení výslovně neuvedl), rovněž z hlediska obsahu je třeba uplatněné kasační námitky pod tyto důvody podřadit. Převážná část tvrzení stěžovatele se týká meritorního posouzení věci, tedy otázky, zda mělo být vyhověno jeho opakované žádosti o přiznání mezinárodní ochrany. Ve zbývajících kasační argumentaci stěžovatel namítal nepřezkoumatelnost rozhodnutí krajského soudu z důvodu, že krajský soud pouze převzal argumentaci žalovaného. Se zjištěními, která krajský soud vedla k závěru o odmítnutí žaloby (absence žalobních bodů; opožděné odstranění této vady žaloby z důvodu zaslání příslušného podání k místně nepřislušnému soudu, který jej soudu příslušnému postoupil po uplynutí lhůty stanovené k doplnění žaloby) stěžovatel v kasační stížnosti nikterak nepolemizuje. Stěžovatel kasační stížnost formuloval tak, jako by si vůbec nebyl vědom, že krajský soud žalobou napadené rozhodnutí žalovaného vůbec věcně nepřezkoumával (a nemohl tedy ani aprobovat či jen převzít jeho závěry, jak je mu kasační stížností vytýkáno).

[10] Uplatněné kasační námitky nelze podřadit pod kasační důvod dle § 103 odst. 1 písm. e) s. ř. s., který je s ohledem na odmítnutí žaloby krajským soudem v nynější věci jediný přípustný. Jelikož stěžovatel opřel kasační stížnost jen o jiné důvody, než které za dané situace zákon předpokládá, Nejvyšší správní soud shledal kasační stížnost ve smyslu § 104 odst. 4 s. ř. s. nepřípustnou (srov. obdobně rozsudky tohoto soudu ze dne 4. 3. 2004, č. j. 1 Azs 23/2004-55, ze dne 19. 5. 2010, č. j. 1 As 37/2010-99, ze dne 18. 6. 2012, č. j. 8 Afs 23/2012-30).

[11] Nejvyšší správní soud přitom nepřehlédl, že druhý senát tohoto soudu v rozsudku ze dne 21. 2. 2007, č. j. 2 Azs 127/2006-57, uvedl, že v situaci, kdy stěžovatel kasační stížností napadá usnesení krajského soudu o odmítnutí žaloby, avšak neuplatní kasační důvod podle § 103 odst. 1 písm. e) s. ř. s., nýbrž pouze některý (či některé) z kasačních důvodů vymezených pod ostatními písmeny ustanovení § 103 odst. 1 s. ř. s., není na místě kasační stížnost pro nepřípustnost podle § 104 odst. 4 s. ř. s. odmítnout; taková kasační stížnost je podle citovaného rozsudku přípustná (uplatněné kasační důvody jsou přípustné, pouze na případ nedopadají), avšak nedůvodná, a jako takovou je třeba ji zamítnout. Uvedený rozsudek je však ve svém závěru ojedinělý a vymyká se jinak dlouhodobě ustálené judikатурní praxi Nejvyššího správního soudu, podle níž je v takovém případě třeba kasační stížnost pro nepřípustnost odmítnout. Kromě již výše citovaných rozhodnutí tohoto soudu, v nichž byl tento závěr vysloven, je možné dále poukázat například na rozsudky ze dne 10. 9. 2009, č. j. 7 Afs 106/2009-77, ze dne 15. 9. 2009, č. j. 6 Ads 113/2009-43, a zejména pak na odst. 25 usnesení rozšířeného senátu tohoto soudu ze dne 1. 6. 2010, č. j. 7 Afs 1/2007-64).

[12] S ohledem na důvody výše uvedené Nejvyšší správní soud kasační stížnost podle § 46 odst. 1 písm. d) s. ř. s., ve spojení s § 120 s. ř. s., odmítl.

[13] O náhradě nákladů řízení Nejvyšší správní soud rozhodl podle § 60 odst. 3 věty první s. ř. s. ve spojení s § 120 s. ř. s. tak, že žádný z účastníků řízení nemá právo na náhradu nákladů řízení, neboť kasační stížnost byla odmítnuta.

Poučení: Proti tomuto usnesení **n e j s o u** opravné prostředky přípustné.

V Brně dne 12. srpna 2020

Mgr. Radovan Havelec
předseda senátu